

[Poul Hansen (Kalundborg).]

hver måneds omsætning udskydes nogle dage, og ændringsforslagene nr. 2 og 3 angår lovens ikrafttrædelsestidspunkt.

Derudover vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at den højtærede finansminister har givet tilsagn om — således som det står i betænkningen —

„at ville benytte den ham givne bemyndigelse, jfr. lovforslagets § 29, til at tillade, at partier af jordnødder, der på en efter finansministeriets skøn betryggende måde godtgøres at være bestilt i udlandet før den 14. januar 1955, og som indklarerer inden udgangen af marts måned 1955, berigtiges efter den i § 27 i lovbeholdtgodtgørelse om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer fastsatte afgiftssats“.

det vil altså sige den nuværende på 200 pct. af værdien. Dette tilsagn fra finansministeren er foranlediget af, at det overfor udvalget blev oplyst, at der var indkøbt sådanne partier jordnødder under forudsætning af den tidligere afgift, og da omlægningen af afgiften betyder, at der for fremtiden pålægges en højere afgift, har man fundet det rimeligt på denne måde at imødekomme de pågældende.

Som det endvidere fremgår af betænkningen, har udvalget modtaget et ganske stort antal henvendelser og deputationer. Mange af de ønsker, som derigennem blev forebragt udvalget, gælder teknisk betonedede detailspørgsmål, som jeg ikke her skal komme ind på. Af de efter mit skøn mere væsentlige ønsker skal jeg nævne følgende:

Fra alle branchens organisationer, herunder også det pågældende fagforbund, er der fremsat stærke ønsker om en lavere beskatning end den foreslåede. De fleste ønskede dette gennemført ved, at værdiafgiften fastsattes til 33 $\frac{1}{3}$ pct. mod de foreslåede 40 pct.; dog ønskede den del af branchen, som særlig beskæftiger sig med sukkervarer, at nedsættelsen af beskatningen skulle ske på den måde, at man ikke indførte nogen vægtafgift, men nedsatte værdiafgiften fra de gældende 55 pct. til 50 pct. Der er jo intet mærkeligt i disse henvendelser om nedsættelser, dem kender vi fra enhver lejlighed, hvor vi har behandlet afgiftslove. Derimod synes jeg, det må noteres som be-

mærkelsesværdigt, at vi har haft en henvendelse, hvis tendens nærmest var den modsatte, selvom man vel ikke direkte anbefalede en forhøjelse af afgiften.

Denne henvendelse kom fra Dansk Tandlægeforening. Man gjorde herfra opmærksom på, at børnenes nydelse af slikkerier mellem måltiderne er skadelig for tænderne; man støttede sig herved til en nyere svensk undersøgelse, og især udpegede man karameller, slikkepinde o. lign. klæbrigt slikkeri som skadeligt, medens chokolade blev betegnet som mindre skadeligt. Uden at lægge for meget i tandlægeforeningens henvendelse kan man i hvert fald nok sige, at den så at sige kan tages som støtte for den omlægning af beskatningen, der ligger i forslaget. Uanset tandlægeforeningens henvendelse tror jeg nok, jeg rammer stemningen i udvalget bedst ved at sige, at man i og for sig synes, at chokolade- og sukkervareafgiften er meget høj, og at det ville være ønskeligt, om man kunne sætte den ned, men der har altså også været enighed om, at dette ikke under de nuværende økonomiske forhold lader sig gøre.

Fra flere sider, bl. a. kolonialgrossisterne, ønskede man råstofafgiften på de billige kærner sat ned. Udvalget har ikke ment at kunne imødekomme dette ønske. Dels er det naturligvis administrativt vanskeligt at arbejde med flere afgiftssatser for samme gruppe, dels er nogle af de billige kærner anvendelige til en slags marcipanmasse, og hvis afgiften på disse kærner derfor blev sat ned, ville man ikke opnå den afbalancering med hensyn til afgiftssatserne, som er tilstræbt.

Branchen har klaget stærkt over den, jeg tør vel nok sige, beskedne indskrænkning af kredittiden for afgiften, som forslaget indeholder. Fra en enkelt side indenfor udvalget har man forbeholdt sig at vende tilbage til dette spørgsmål ved udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling.

Det samme gælder et andet spørgsmål, der dog er af en så kompliceret teknisk art, at jeg skal afstå fra at skildre det i enkeltheder. Det har hidtil været sådan, at virksomheder med flere detailudsalg, de såkaldte detailgrossister, i visse tilfælde har kunnet slippe med en lavere afgift på samme vare end andre handlende, idet de be-